

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΪΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 106
1 Ἀπριλίου 2003

Ὁ κλειστός ὁρίζοντας

Ἐκαετίες ὁλόκληρες διατηρῶ ἀνοιχτό τό κανάλι τῆς ἐπικοινωνίας καί τοῦ διαλόγου μέ τοὺς ἀδελφούς μου, πού ἔχουν προκρίνει, ὡς σημαία ζωῆς καί ὡς πρακτική καταξίωσης, τὴν ἀθεΐα. Ἡ ἐνταξή τους στὴν πολεμικὴ πτέρυγα δέ στάθηκε ἀφορμὴ νά τοὺς διαγράψω ἀπὸ τὴν καρδιά μου. Μιλᾶω μαζί τους «ἐπὶ ἴσοις ὅροις». Στὸ ὄνομα τοῦ κοινοῦ Πατέρα. Τοῦ ἀγαπημένου ἢ τοῦ λησμονημένου ὑπερουσίου Θεοῦ. Καί στὸ φῶς τῆς αἰώνιας ἀλήθειας. Πού δέν ἀνακαλύπτεται μέ τὴν ἔρευνα καί μέ τὸ ἐπιστημονικὸ πείραμα. Ἀλλὰ ἀποκαλύπτεται, μέ θεϊκὴ νεύση, στὸ βάθος τῆς συνειδήσης. Καί χειραγωγεῖ διακριτικὰ τὴν ὑπαρξὴ στὰ ἀπροσπέλαστα μυστήρια τοῦ «ὑπὲρ αἴσθησις» καί «ὑπὲρ κατάληψη» κόσμου.

Ακούω τοὺς ἄθεους συνομιλητὲς μου μέ προσοχὴ καί ἀγάπη. Διδαγμένος ἀπὸ τὴν Πατερικὴ μας Παράδοση, στέκομαι μέ βαθύ σεβασμὸ μπροστὰ στὴν ἄρρητη ἀξία τῶν προσώπων τους. Στὴ θεϊκὴ εἰκόνα, πού κρύβουν μέσα τους καί πού τὴ λιτανεύουν στοὺς δρόμους τῆς ἱστορίας. Καί στὴ μυστικὴ τροχιά, πού ἔχει χαράξει γι' αὐτοὺς ὁ Δημιουργός. Προσμετρῶ τὴν ὑπαρξιακὴ ἀγωνία τους, πού γεννᾷ τοὺς ἔντονους προβληματισμούς τους. Καί ἐγγίζω μέ δέος τὰ ποικίλα ἐρωτηματικά τους. Ἀσχετὰ ἂν πίνουν ἀπὸ τὰ καθαρὰ νερά τῆς Εὐαγ-

γελικῆς Ἀποκάλυψης ἢ δανεῖζονται, καταδιψασμένοι, σταγόνες ἀπὸ τῆς σύγχρονες ὑποπτες πηγές τοῦ ἀνθρωπιστικοῦ λόγου.

Οἱ στρατευμένοι μοχλοὶ τῆς μοντέρνας ἀθεΐας μοῦ στήνουν, ἀπὸ τὴν εἰσαγωγικὴ φάση τοῦ διαλόγου μας, τὸ τεῖχος τῆς ἄρνησης. Ἀπορρίπτουν, ἐπαναστατικά καὶ ἀποφασιστικά, τὸ ὄχημα τῆς πίστεως, πού ὁδηγεῖ στὴν ὑπερβατικὴ πραγματικότητα καὶ σιὸ ἄπειρο κάλος τοῦ ὑπερτέλειου Δημιουργοῦ. Καὶ κρατοῦν, μόνη διάβαση, γιὰ τὸν ἀπέραντο, τὸν μυστικὸ καὶ ἀπρόσιτο κόσμος τῆς «ἀγνώσεως» μας καὶ γιὰ τὸ νοηματισμὸ τῆς ἀτίμητης ὑπαρξῆς μας, τὴ λειτουργία τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Τὴ θαυμαστή, ἀλλὰ περιορισμένη ἱκανότητα τοῦ ἀνθρώπινου μυαλοῦ μας νὰ ἐρευνάει, νὰ πειραματίζεται, νὰ συνάγει συμπεράσματα, νὰ ἀποκρυπτογραφεῖ τὸ σύστημα λειτουργίας τῆς ἀπέραντης κτίσεως τοῦ Θεοῦ.

Παγιδευμένοι οἱ ἄθεοι σιὰ στεγανά τους. Στὴν ἀπολυτοποίηση τοῦ «ὀρθοῦ λόγου». Καὶ σιὴν ἀπόρριψη τῆς πραγματικότητας, πού ξεπερνάει τὸ βεληνεκές τῆς λογικῆς μας ἱκανότητας. Ἐρευνοῦν, μέ ἐπιμέλεια καὶ μέ ἐπιδεξιότητα, τὴν ὑλικὴ κτίση. Ἀλλὰ στέκουν ἀρνητικοί, ἄφωνοι καὶ ἀμήχανοι, μπροστὰ σιὸ μυστήριον τοῦ Κτίστη. Τὸ γήπεδο τῆς ἐξερεύνησής τους εὐρύ, ἀλλὰ μέ τεχνητὴ ὀριοθέτηση. Ὁ ὀρίζοντας κλειστός, ἐξ αἰτίας τοῦ δικοῦ τους, θεληματικοῦ αὐτοπεριορισμοῦ. Τὰ ἐρωτήματα, ὀξύτατα, τοὺς κυκλώνουν. Ἀλλὰ παραμένουν ἀναπάντητα, μέ δική τους ὑπευθυνότητα. Δέν εἶναι σέ θέση ἢ δέ θέλουν νὰ ἀποδεχτοῦν, ὅτι σιὸς ἐσχατιές, πού τερματίζει τὸ ὄχημα τοῦ ἀνθρώπινου λόγου, περιμένει τὸ ἄρμα τῆς πίστεως, ἱκανὸ νὰ προωθήσει τὴν ὑπαρξὴ ἴσαμε τὸ θρόνον τοῦ Δημιουργοῦ.

Μεταφέρω τὴ φράση ἐνὸς σοφοῦ καὶ ἀγίου, τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, πού εἶναι ἐμπειρία ζωῆς καὶ σιὰλαγμα βαθειᾶς μελέτης. Τὴ βρίσκω ὡς τὴ σοφότερη ἀπάντηση ἀγάπης σιὸν προβληματισμὸ τῶν ἄθεων ἀδελφῶν μας: «Πίστις ἡγείσθω τῶν περὶ Θεοῦ λόγων· πίστις καὶ μὴ ἀπόδειξις. Πίστις ἢ ὑπὲρ τὰς λογικὰς μεθόδους τὴν ψυχὴν εἰς συγκατάθεσιν ἔλκουσα· Πίστις, οὐχ ἢ γεωμετρικαῖς ἀνάγκαις, ἀλλ' ἢ ταῖς τοῦ Πνεύματος ἐνεργείαις ἐγγινομένη» (Ἑρμην. εἰς τὸν ριέ΄ Ψαλμ). Ἡ πίστις νὰ προπορεύεται τοῦ λόγου σιὴν ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ. Ἡ πίστις καὶ ὄχι ἡ ἀπόδειξις. Ἡ πίστις, πού ἐλκύει τὴν ψυχὴ σιὴ συγκατάθεση, περισσότερο ἀπὸ τῆς λογικῆς μεθόδους. Ἡ πίστις, πού δέ δημιουργεῖται σιὴν ψυχὴ ἐξ αἰτίας τῆς γεωμετρικῆς ἀναγκαιότητας, ἀλλὰ μέ τὴν ἐνέργεια τοῦ Ἀγίου Πνεύματος.

‘Ακάλυπτες έπιταγές

Ακάλυπτες έπιταγές οί λόγοι τής κολακειάς. Κούφια, θορυβοπαρωγά καρύδια στά θυλάκια τών καιροσκοπών, πού τά προσφέρουν άπλόχερα στους λιμασμένους γιά προβολή καί γιά έπαινο έξουσιαστές, μέ σκοπιμότητα τήν άπόσπαση εύνοιας ή σκοτεινών έκδουλεύσεων. Ή κολακεία δέν έγγυάται καί δέν έρμηνεύει μήτε αίσθημα αγάπης, μήτε θησαύρισμα σεβασμού. Είμαι ψυχρός καί άνέντιμος μηχανισμός πληρωμής, πού έχει υπόβαθρο τήν άπάτη. Στοχεύει στήν αίχμαλωσία του δυνάστη, στήν κάμψη τής ένδεχόμενης αντίστασής του καί, στή συνέχεια, στό ξεπλυμα του μαύρου κύκλου τών χειρισμών.

Κάποιος προσδιόρισε τήν κολακεία ως τήν άδυναμία τών ίσχυρων «του κόσμου τούτου» καί τή δύναμη τών τιποτένιων. Καί δέν είχε άδικο.

Σταθμίζεις, έκπληκτος, τό πείσμα του κόλακα στό άχαρο έργο του καί τήν εύφροσύνη του άποδέκτη του πλα-

στου θησαυρου καί τά βρίσκεις σέ υπέρμετρη φόρτιση. Μετράς τή χρονική διάρκεια καί τό λεκτικό έμπλουτισμό τής κολακειάς καί ανακαλύπτεις, βαρύθυμα, πώς εξελίσσεται σέ κακόγουστο κοντσέρτο, δίχως είρμό καί δίχως φινάλε. Μήκος άτέλειωτο, οί κορόνες τών εύρηματικών εύφημίων. Μουσική άρια οί τεχνητές συναισθηματικές δονήσεις. Καί, άμα, όλα αυτά τά έμπιστευτεΐς στή ζυγαριά τής άξιοπρέπειας καί τής γνησιότητας, σέ τρομάζει ή άποκάλυψη, πώς έρμηνεύουν, άποκλειστικά καί μόνο, τήν πονηρή σκοπιμότητα.

Οί κολακεΐες δέν είναι τίποτα άλλο, παρά άσκία φουσκωμένα. Έντυπωσιάζουν μέ τόν όγκο τους. Άλλά άπογοτεύουν μέ τό ύστέρημα του βάρους τους. Άν κάποιος (υποθετικά ή πραγματικά διάσημος) διαθέτει τή φρόνηση νά ζυγίζει τά φουσκωμένα άσκία, πού του προσφέρουν, κάθε τόσο, οί κόλακες, δέν έντυπωσιάζεται καί δέν ξετρελαίνεται. Ξεπερνάει, μέ νηφα-

λιότητα, τόν πειρασμό. Κρατιέται, άσφαλισμένος, στή σοφή διάκριση. Καί γλιτώνει τό διασυρμό καί τή χλεύη. Ἀντίθετα, ἄν τόν ἐρεθίζει ὁ πειρασμός τῆς αὐτοπροβολῆς καί τόν μεθάει ὁ ἔπαινος, τότε ἐξαντλεῖ τόν πλοῦτο τῆς προσωπικῆς του ἀξιοπρέπειας, ἀγοράζοντας τά φουσκωμένα ἀσκιά τοῦ φλῦαρου, ἀλλά κενοῦ ἐγκωμιαστικοῦ λόγου.

Δουλεῦω τούτη τήν ἀλυσίδα τῶν συλλογισμῶν καί καταχωρῶ, σέ κοινή κρίση, τίς ἐπισημάνσεις μου, μέ πόνο ψυχῆς καί μέ ὀξύ προβληματισμό. Τραυματισμένος ἀπό τά ὀδυνηρά συναπαντήματα τῆς καθημερινότητος. Καί, προπάντων, ἀπό τή διαπίστωση, πῶς τό πονηρό πνεῦμα τῆς κολακείας εἰσέβαλε, ἀκράτητο, στόν πανίερο ὀρίζοντα τῆς, παραδοσιακά, ἔντιμης ἐκκλησιαστικῆς διακονίας καί τῆς ἀξιοσέβαστης ἱερατικῆς καί ἀρχιερατικῆς σεμνότητος. Ἐκεῖ, πού στάθηκαν καί διακόνησαν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, οἱ διδασκαλοὶ μαθητῆς τοῦ Κυρίου μας. Ἐκεῖ, πού γονάτισαν ταπεινά καί ἰκέτευσαν οἱ πανσεβάσμιοι, ἀνυπόκριτοι Πατέρες μας.

Μέ στιβαγμένη μέσα μου αὐτή τήν ἀρνητική καί ἐπώδυνη ἐμπειρία, ἐπιχειρῶ, ἔμπονα καί ἐναγώνια, ἕνα σύντομο ἄγγιγμα τοῦ ψυχισμοῦ, πού τόν στρεβλώνει καί τόν ἀλλοτριώνει ἡ λάμψη καί ἡ μαγεία τοῦ κάλπικου νομίσματος τῆς κολακείας. Ὅχι γιά νά διαστείλω τοὺς καθαρούς ἀπό τοὺς ἀκάθαρτους, τοὺς ταπεινοὺς ἀπό τοὺς υπερήφανους, τήν τελωνική αὐτοπαράδοση στό θεῖο ἔλεος ἀπό τή φαρισαϊκή ἔπαρση. Ἀλλά γιά νά θυμίσω στόν ἑαυτό μου καί στοὺς ἀδελφοὺς

συνεπισκόπους μου, ὅτι ἡ κολακεία παγιδεύει τήν «ἐν Χριστῷ» ἐλευθερίαν μας καί σύρει τή χαρισματική ἀρχιερωσύνη στήν πασαρέλα τῆς κούφιας ἐπίδειξης.

Εἶναι κοινός τόπος καί κουβεντιάζεται εὐρύτατα, τό γεγονός, ὅτι ἡ κολακεία τρύπωσε στά Ἱερά καθιδρύματα τῆς Ἐκκλησίας μας. Κατακυρίευσε, ἀτυχέστατα, καί αἰχμαλώτευσε τίς ψυχές τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν Τῆς. Τῶν Ἐπισκόπων, πού φιλολογοῦν-δίχως προσεκτικά καί ὑπεύθυνα νά θεολογοῦν-ὅτι διακονοῦν «εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ», ἐνῶ ἀποδεικνύεται ἀπό τίς συμπεριφορές, ὅτι προβάλλονται, στή δημόσια σκηνή, «εἰς τύπον καί τόπον» ὑπερφουσκωμένου δικτάτορα. Ἡ θωπεία τῆς υπερηφάνειας καί τῶν ἀδυναμιῶν τείνει νά γίνει ἡ κατεστημένη (ἀλλά ὄχι ἡ καταξιωμένη) πρακτική στίς αὐλές τῶν διαδόχων τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων. Καί, ἰδιαίτερα, ἡ κυρίαρχη ἐκφυλιστική ποιότητα καί ἡ ἔκφραση ὑποβαθμισμένου ἡθους τῆς καθέδρας, πού θά ἔπρεπε νά ἐκπέμπει καί νά ἀκτινοβολεῖ τή σεμνότητα, τήν ταπεινοφροσύνη καί τό πνεῦμα τοῦ «Ἱεροῦ Νιπτήρα».

Προφορικοί λόγοι, κείμενα, σκηνοθετημένες ἐκδηλώσεις τῆς συντριπτικῆς πλειονότητος τῶν σημερινῶν ἀξιωματῶν τῆς Ἐκκλησίας μας ὁδηγοῦν, ὅλα, στό συμπέρασμα, ὅτι ξεθώριασε τό τύπωμα τοῦ δέους στίς ἀρχιερατικές συνειδήσεις. Καί ὅτι σβῆστηκαν οἱ θεϊκές διδασχές καί οἱ τυπολογικές πρακτικές, πού ἐκτυλίχθηκαν καί προσφέρθηκαν ἀπό τό σαρκωμένο Λόγο, λίγο πρὶν τό πάθος τοῦ Σταυροῦ, στό στενό κύκλο τῶν μαθητῶν Του. Ὁ βηματισμός τῶν Ἐπισκόπων, στίς σύγχρονες

λεωφόρους, μεταποιήθηκε σέ κακό-τεχνη άντιγραφή τών δομών και τών συμπεριφορών, πού έπινόησε ή κοσμική έπαρση. Καί άποκρυσταλλώθηκε, σέ κανόνα καθολικής ίσχύος, ή άποστασιοποίηση του έκκλησιαστικού ποιμένα από τό λογικό ποίμνιο, άκριβώς, όπως βρισκόταν κατακυρωμένη ή άποστασιοποίηση του έγκόσμιου ήγεμόνα από τή λαϊκή μάζα.

Παραπόμενο αύτης της άλλαγής υπήρξε ή «κατακύρωση»(!) και ή «νομιμοποίηση»(!) της κολακείας. Ή έπισκοπική αύλή άπογυμνώθηκε από τήν άξιοπρεπή και άξιοσέβαστη σεμνότητά. Μεταστοιχειώθηκε σέ σφηκοφωλιά κολάκων, πού λυμαίνονται τίς έξουσίες και τό κύρος του Έπισκόπου. Σέ έσμό καιροσκόπων, πού φλομώνουν μέ τίς πλαστές συγχορδίες τών έπευφημίων τους τόν «ένθρονισμένο», «κατά τεκμήριο» μεταφορέα του πνεύματος της άκρας Ταπείνωσης και της σταυρικής Θυσίας.

Είμαι πρόδηλο, πώς δέ θά έχει νόημα ή κατάθεση του προβληματισμού μου, άν τόν συνοψίσω και τόν έμφανίσω σέ σχήμα γενίκευσης. Μακριά από τά κραυγαλέα πλάνα της καθημερινότητας. Καί δίχως άναφορά στά περιστατικά, πού διεγείρουν και διογκώνουν τή δική μου άγωνία και τή λαϊκή δυσφορία. Δέν είναι, όμως και κατορθωτό νά έκταθώ σέ διερεύνηση όλων τών εργαστηρίων του πονηροϋ, κολακευτικού λόγου, γιά νά σκιαγραφήσω, στό σύνολό του, τόν πίνακα της διαφθοράς. Είμαι άναγκασμένος νά κάνω κάποια άφαίρεση. Νά περιοριστώ σέ μιá δειγματοληψία, ένδεικτική και άποδεικτική. Στην τυπολογική άναφορά

σέ πρόσωπο και σέ συμπεριφορά, πού τή βρίσκει κανείς διάσπαρτη, μέ κλωνοποιημένη άναπαραγωγή, καθώς λιχνίζει τήν έκκλησιαστική ζωή στίς μητροπολιτικές έπαρχίες της Έκκλησίας της Ελλάδος.

Μέ τήν ύπόσχεση της έπιλεκτικής, τυπολογικής άναφοράς, θά έκθέσω στους άναγνώστες μου τό «φαινόμενο Χριστόδουλος». Τή συμπεριφορά εκείνου, πού «προκάθεται» όλων τών Έπισκόπων και φιλοδοξεϊ νά λειτουργεί ως «*συνισταμένη τών διαφόρων τάσεων και ροπών έντός και έκτός της Ίεραρχίας*».

Ό Άρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος είναι ό ποιμένας της πρώτης έπαρχίας της έλληνικής πατρίδας. Ό πρόεδρος τών δυό έπίσημων, Συνοδικών, διοικητικών Σωμάτων της Έκκλησίας μας. Ή άρχετυπική εικόνα γιά κάθε Μητροπολίτη. Πού έχει τήν ύποχρέωση νά δίνει παλμό και βηματισμό. Υπόδειγμα Πατερικής γνησιότητας και μέτρο άνθρώπινης άξιοπρέπειας. Χρέος του, μέ τή συμπεριφορά του, νά ξεπερνάει τήν παγίδα του πειρασμού της κολακείας και νά προβάλλει, αύθόρμητα και άνυπόκριτα τήν άποστολική διαφάνεια.

Προσδοκία και τών άλλων ποιμένων, αλλά και της πλατειάς λαϊκής βάσης είναι, νά εύθυγραμμίζεται σταθερά ό ποιμένας τών Άθηνών μέ τήν προδιαγραφή ύπαρξιακής ώριμότητας, πού έκφράζει ή διαβεβαίωση του άποστόλου της έλληνικής γής, του Παύλου: «*καθώς δεδοκιμάσμεθα ύπό Θεοϋ πιστευθῆναι τό εύαγγέλιον, οὕτω λαλοῦμεν, οὐχ ὡς ἀνθρώποις ἀρέσκοντες, ἀλλά τῷ Θεῷ τῷ δοκιμάζοντι τὰς καρδίας ἡμῶν. οὔτε γάρ ἐν λόγῳ*

κολακείας ἐγενήθημεν, καθὼς οἶδατε, οὔτε ἐν προφάσει πλεονεξίας, Θεὸς μάρτυς, οὔτε ζητοῦντες ἐξ ἀνθρώπων δόξαν, οὔτε ἀφ' ὑμῶν οὔτε ὑπὸ ἄλλων»
(Α' Θεσσ. β' 4-6).

Αὐτό εἶναι τὸ ἀρχιεπισκοπικὸ χρέος, πού, δυστυχῶς, δὲν ἐκπληρώνεται. Καί, οὔτε κἂν προσεγγίζεται. Ὁ Χριστόδουλος δὲν ἀντανακλᾷ καὶ δὲν προβάλλει τὸ ἀποστολικὸ ὑπόδειγμα καὶ τὴν ἀποστολική Παράδοση. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τῆς ἐμφάνισής του στό θρόνο τῶν Ἀθηνῶν ἀποκαλύφθηκε λάτρης τοῦ εἰδώλου του. Ἐραστής τοῦ κολακευτικοῦ καὶ ἐγκωμιαστικοῦ λόγου. Νοσταλγὸς τῶν θυμιαμάτων τῆς δουλόφρονος δορυφορικῆς συνοδείας του.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ περιβάλλοντός του, πού γνωρίζουν τὰ βίτσια του, φροντίζουν (εἴτε αὐθόρμητα, εἴτε καὶ κατ' ἐντολή) νά τόν τρέφουν καὶ νά τόν τονώνουν ἀκατάπαυστα μέ τίς μεταλλαγμένες τροφές τῆς κολακείας τους. Καί ἐκεῖνοι, πού τόν πολιορκοῦν ἀπὸ ἀπόσταση, ἐπιδιώκοντας μεθοδικά τὴν προσέγγιση στὴν τράπεζα εὐωχίας τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος ἢ στοὺς κρυφούς μηχανισμούς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κορβανά, ἐκπέμπουν σέ σταθερὴ συχνότητα μηνύματα κολακείας καὶ προσκυνήματα στὴ χρυσή εἰκόνα, «ἣν ἔστησε» Χριστόδουλος ὁ κοσμικοποιημένος ἐκκλησιαστικὸς λειτουργός.

Θά μπορούσα νά ἀραδιάσω ὄρμαθό περιπτώσεων, πού καταδεικνύουν καὶ ἀποδεικνύουν πόση γοητεία ἀσκεῖ ἡ πλουμιστὴ κολακεία στὴν ἀρχιεπισκοπικὴ καρδιά. Ἀλλά ἡ δημοσιογραφικὴ δεοντολογία δὲν μοῦ παρέχει τὰ

περιθώρια. Περιορίζομαι στὴν παρουσία καὶ στὴν ἀνάλυση μιᾶς κραυγαλέας περίπτωσης. Πού κύλησε, σάν ντοκουμέντο, στὴν ἱστορία, δίχως, φυσικά, νά πείσει καὶ νά ἐνθουσιάσει τὸ ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα.

Κατὰ μῆνα Ὀκτώβριο, ὁ κατὰ πάντα Μακαριώτατος κ. Χριστόδουλος γιόρτασε τὴν ὀνομαστικὴ του γιορτὴ. Δικαίωμα, ἢ καὶ κοινωνικὴ ὑποχρέωση, πού τὴν ἔχει ὁ κάθε ἄνθρωπος. Καί, σάν Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας, ἐγκαινίασε τὴν ἐόρτια τελετουργία μέ τὴ Θεὰ Εὐχαριστία, πού πραγματοποίησε στό Μητροπολιτικὸ Ναὸ τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ αὐτὴ του ἡ πράξη ὑπῆρξε σεβαστὴ καὶ ἐπαινετὴ. Ὡστόσο, μέσα στὴ Μυστηριακὴ ἀτμόσφαιρα τῆς Θείας Λειτουργίας, θεώρησε σκόπιμο νά περιληφθεῖ καὶ μιὰ βέβηλη ὁμιλία, πού, προδίδοντας τὴ σεβάσμια παράδοση τῆς ἀγιολογίας, θά μπορούσε νά ἐπιδοθεῖ στὴ φανταχτερὴ εἰκονογράφηση καὶ σέ ἔξαρση τῶν πραγματικῶν ἢ ὑποθετικῶν χαρισμάτων τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ προσώπου.

Ὁμιλητὴ ὄρισε τόν Μητροπολίτη Χαλκίδος Χρυσόστομο. Δέν εἶμαι σέ θέση νά καταθέσω ὑπεύθυνα, ἂν τοῦ δόθηκε ἡ ἐντολὴ νά «ὑμνήσει» καὶ νά «δοξάσει» τόν «ἐορτάζοντα». Ἄν τοῦ ὑποδείχτηκε, νά «ἐνδιατρίψει» ἐγκωμιαστικά καὶ κολακευτικά, ἐξ ἴσου, πιθανὸ καὶ περισσότερο, στό πρόσωπο τοῦ κ. Χριστόδουλου, ἀπὸ ὅσο στὴν προσωπικότητα καὶ στοὺς πνευματικούς ἀγῶνες τοῦ ὁσίου Χριστόδουλου. Ἡ ἐπιλογή, ὅμως, ἐνός ρήτορα, πού ἡ καχεκτικὴ νοημοσύνη καὶ ἡ θεολογικὴ ἀναιμία δὲν τοῦ ἐπιτρέπουν νά ἀπλώσει τὰ φτερά του στὴν ἐλευθερία καὶ στὴν καθαρότητα τοῦ προφητικοῦ λό-

γου, ηλεκτρίζουν τίς ὑποψίες, ὅτι πρὸ-
τάνευσε κατὰ τὴν πρόκριση ἢ βεβαι-
ότητα, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ κινηθεῖ «πέ-
ραν πεδίων», ἔξω ἀπὸ τὸ συρματο-
πλεγμα τῆς δουλικῆς ὑποταγῆς καὶ τῆς
ἔμφοβης σεβαστικῆς ὑπόκλισης. Ἄν,
μάλιστα, ὑπολογιστεῖ, ὅτι ὁ ρήτορας,
πού ἐπιστρατεύτηκε, διατηροῦσε νω-
πὰ τὰ βιώματα τῆς ἀπροσδόκητης μέ-
γιστης δωρεᾶς, τῆς ἀνάδειξής του, μέ
εὐνοια τοῦ Χριστόδουλου καὶ μέ πα-
ραγκωνισμό πολλῶν ἱκανῶν καὶ ἄξιων,
σέ Μητροπολίτη, ὁ εὐρυγώνιος φακός
τῆς ρητορικῆς του ἐπισήμανσης δέ θά
μποροῦσε νὰ ὑπερβεῖ τὰ ὀριοθέσια τῆς
κολακείας τοῦ εὐεργέτη του.

Εἶναι ἄξιο προσοχῆς καὶ σχολιασμοῦ
τὸ περίγραμμα καὶ τὸ περιεχόμενο
αὐτῆς τῆς ἐγκωμιαστικῆς ὁμιλίας, πού
δημοσιεύτηκε, δυστυχῶς καὶ «πρὸς
ἐντροπή» καὶ τοῦ ὁμιλητῆ καὶ τοῦ ἀπο-
δέκτη, στοῦ ἐπίσημο δελτίο τῆς Ἐκ-
κλησίας τῆς Ἑλλάδος, στοῦ περιοδικό
«Ἐκκλησία».

Ὁ Χαλκίδος Χρυσόστομος ἀφιέ-
ρωσε (κατὰ τὸ δημοσιευμένο στὴν «Ἐκ-
κλησία» κείμενο τῆς ὁμιλίας του) 84
τυπογραφικὲς ἀράδες στὴν παρου-
σίαση κάποιων βιογραφικῶν στοι-
χείων τῆς ὁσιακῆς προσωπικότητος
καὶ στοῦ ἐγκώμιο «τοῦ ὁσίου Χριστό-
δουλου τοῦ ἐν Πάτμῳ». Καὶ δαπάνησε
97 ἀράδες, γιὰ νὰ ἐγκωμιάσει τὸν «κα-
θήμενο ἐπὶ τοῦ θρόνου» καὶ «εἰσπνέον-
τα» τίς ἀναθυμιάσεις τῆς δουλοπρε-
ποῦς, ἀκατάσχετης κολακείας, Ἀρχιε-
πίσκοπο Χριστόδουλο. Δηλαδή, τὸ ἀ-
ταίριαστο μέ τούς κανόνες τῆς ὀξιοπρέ-
πειας καὶ ἀσύμβατο μέ τὸ λειτουργικὸ
παράγγελμα «πᾶσαν τὴν βιοτικὴν ἀπο-

θώμεθα μέριμναν» κείμενο τῆς κολα-
κείας, ἦταν ἐκτενέστερο ἀπὸ τὴν ἀγιο-
λογικὴ ἐνημέρωση τῆς λατρευτικῆς
κοινότητος.

Ἀπὸ ἄποψη περιεχομένου ἡ διαφο-
ροποίηση ἐμφανίζεται χαοτική. Ὁ
ἅγιος ἐγκωμιάζεται μέ φράσεις δανει-
κὲς ἀπὸ τὴν ἱερὴ ἀκολουθία του, πού,
γραμμένη ἀπὸ χαρισματικὸ ὕμνο-
γράφο τῆς Ἐκκλησίας μας, διατηρεῖ τὴ
σεμνότητα, τὴν ἰσορροπημένη ἔξαρση
καὶ τὴν ἀκριβοδίκαιη περιγραφή τῶν
πνευματικῶν ἀθλημάτων του. Ὁ Ἀρχι-
ἐπίσκοπος Χριστόδουλος ἀνυψώνε-
ται, μέ ἐξεζητημένα φραστικά συμπι-
λήματα, σέ εἰδωλικὸ βᾶθρο, σὰ νὰ πρό-
κειται γιὰ τὴ μοναδικὴ προσωπικότη-
τα, πού στόλισε τὸν ἱστορικὸ χάρτη
τῆς οἰκουμένης.

Μεταφέρω κάποιες ἀπὸ τίς πυρο-
τεχνηματικὲς ἐκρήξεις αὐτοῦ τοῦ «ἀφε-
λοῦς» ἐγκωμίου:

«Ἦλθαμε νὰ ἱκετεύσουμε τὸν Ὅσιο
Χριστόδουλο νὰ διαφυλάττει Σᾶς...

τὸν ἀκάματο ἐργάτη τῆς ἀγάπης,
τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐνότητος...

Τὸν ἀσίγαστο κήρυκα τῆς εὐαγγελι-
κῆς Ἀλήθειας, τὸν ἐμπνευσμένο καὶ
πρωτοπόρο προφηταπόστολο, τὸν
λειτουργὸ τῶν τιμαλφῶν παραδόσεων
τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ τοῦ Γέ-
νους μας...

Οἱ ὠραῖοι πόδες Σας ἀφήνουν ἵχνη
εὐλογημένα σέ κάθε σπιθαμὴ γῆς τῆς
φιλότατης πατρίδος μας καὶ εὐαγ-
γελίζονται τὴν εἰρήνη καὶ τὰ ἀγαθὰ τοῦ
Θεοῦ καὶ ἡ ἀγία Σας μορφὴ δικαίως
γοητεύει καὶ αἰχμαλωτίζει τίς καρδιές
τῶν ἀνθρώπων.

Στὸ πρόσωπό Σας ἐμφανίζεται ἡ
ποιμενικὴ φιλοστοργία τῆς Ἐκκλησίας,
ἡ ὁποία ἐπιθυμεῖ καὶ τὸ δικαιουται νὰ

είναι ἡ ζύμη τοῦ πολιτισμοῦ, ἡ μεταμορφωτική θαυματουργός δύναμις τοῦ παρόντος καί τοῦ μέλλοντος. Ἡ φανέρωση μέσα στόν κόσμο τῆς οὐρανίου Βασιλείας.

Εἶναι βαθειά καί καθημερινῶς καθίσταται γνωστή ἡ εὐαισθησία καί ἡ ἀγωνία Σας ἀπέναντι στήν ἱστορία τοῦ κόσμου.

Ἡ κατάθεση τῆς μαρτυρίας Σας ἔμπονος καί ἀφυπνιστική, καί ἡ ποιμαντική προσφορά καί συμβολή Σας πλουσιωτάτη, καλύπτουσα ὅλες τίς πλευρές καί ἐκφάνσεις τῆς ἀνθρώπινης δράσεως καί ζωῆς...

Αὐτή ἡ προσφορά Σας, ἀπόλυτα ἐναρμονισμένη μέ τήν ὀρθόδοξη παράδοσή μας, εἶναι περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη φορά ἀναγκαία στήν ἐποχή μας, ἔστω κι ἂν ξενίζει μερικούς, γιατί σήμερα δέν διεκδικοῦνται μόνον γαῖες καί θάλασσες ὑπό πάντων, ἀλλά τό ἱερώτερο ἔδαφος τῆς κοσμογονίας, ἡ προσωπικότης τοῦ ἀνθρώπου...

Κι Ἐσεῖς σ'αὐτόν τόν θεάρεστο ἀγῶνα ἔχετε ἐπιστρατεύσει ὅλες Σας τίς δυνάμεις· πνευματικές, ἠθικές καί σωματικές, ᾗ γενόμενος τοῖς πᾶσι τά πάντα".

Στό πρόσωπό Σας βλέπουμε πράγματι τόν ἄνθρωπο μέ τά ἅγια ὁράματα, τά ἀμέτρητα χαρίσματα, τή λεπτή, εὐαίσθητη καί χιονώδη ψυχή, ὁ ὁποῖος κρατεῖ στά χέρια Του τό πηδάλιο, ἐνῶ ἔχει τά ὄμματα Του καί τό νοῦ Του στόν Οὐράνιο Πλοηγό...».

Διερωτᾶται ὁ ἀναγνώστης αὐτῶν τῶν ἐμετικῶν ἐπαίνων, ἂν θά μπορούσε νά βρεθεῖ κόλακας, ἐργάτης τῆς ὁποιασδήποτε διαπλοκῆς καί κατα-

χραστής τῶν κοσμητικῶν ἐπιθέτων τῆς πλουσιότατης ἑλληνικῆς γλώσσας, ἱκανός νά ὑπερκεράσει τό «μιτροφόρο» ἐγκωμιαστή σέ στοιχειοθεσία κολακείας καί σέ ἀντίστοιχη βεβήλωση τοῦ ἱεροῦ χώρου, στόν ὁποῖο δεσπόζει ὁ Ἕνας, ὁ σαρκωμένος καί σταυρωμένος Υἱός τοῦ Θεοῦ, πού «οὐχ ἄρπαγμόν ἠγήσατο τό εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλ' ἐαυτόν ἐκένωσε μορφήν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιόματι ἀνθρώπων γενόμενος» (Φιλιπ. β' 6-7).

Καί ὁ μὲν νεόκοπος καί «καταὑποχρεωμένος» Ἐπίσκοπος, πού στρατεύτηκε στό λειτούργημα τοῦ ὁμιλητῆ τῆς ἡμέρας, δέ διέθετε τήν ἀπαραίτητη διάκριση καί τά πνευματικά ἀντισώματα, ὥστε νά ἀποφύγει τή βεβήλωση τοῦ Ναοῦ καί νά διαφύγει τό στιγματισμό τοῦ κόλακα. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὁμως, Χριστόδουλος, πού χτυπάει τήν πόρτα τῆς τέταρτης δεκαετίας τῆς ἀρχιερωσύνης του, πῶς δέχτηκε τή μετατροπή τοῦ Ναοῦ σέ πόντιουμ εἰδωλικῆς ἀνάδειξης τοῦ προσώπου του καί τῆς Θείας Εὐχαριστίας σέ διακοσμητικό πλαίσιο τῆς θεατρικῆς πράξης τῆς προβολῆς του;

Ὁ κ. Χριστόδουλος, ἀτάραχος, ἤ, μάλλον, βαθειά συγκινημένος, στεκόταν καί ἄκουγε. Ροφθοῦσε μέσα του τό μεθυστικό νέκταρ τῆς κολακείας. Εἰσέπνεε τούς καπνούς τῶν θυμιαμάτων τοῦ ἐπαινετικοῦ λόγου.

Δέν ἄπλωσε τό χέρι του, νά διακόψει τόν κόλακα. Δέν ἐπικαλέστηκε τήν ἱερότητα τοῦ Ναοῦ καί τήν ὑπερβατικότητα τῆς λατρευτικῆς Πράξης. Δέν ἐπανεφέρε τήν κοινότητα στό διάλογο μέ τό Θεό καί στήν εὐλαβική ἐνατένιση τῆς ἀγωνιστικῆς φυσιογνωμίας τοῦ ὁσίου Χριστόδουλου.

Τό κέντρο ἀναφορᾶς, αὐτόματα, μεταποτίστηκε. Ἡ προσοχή τῶν λειτουργῶν καί τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ἀποσπάστηκε βίαια ἀπό τήν Τράπεζα τῆς μεγάλης Θυσίας. Καί σύνολη ἡ συναγμένη Ἐκκλησία κλήθηκε νά προσηλώσει τό βλέμμα καί τό στοχασμό στό χρυσοστολισμένο εἶδωλο, πού στεκόταν, ἀγέρωχο, στόν ἐπισκοπικό θρόνο.

Καί μή μοῦ πεῖτε, πῶς ὁ κ. Χριστόδουλος αἰφνιδιάστηκε κεῖνη τήν ὥρα καί δέν μπόρεσε νά ἀντιδράσει στόν καταιγισμό τῶν ἐπαίνων. Ἄν μοῦ προβάλετε αὐτή τήν ἐλαφρυντική ἔνσταση, θά σᾶς τήν ἀναιρέσω ἀμέσως μέ τήν ἐκδίπλωση τῆς συνέχειας. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δέν ἔκανε πράξη παρέμβασης, κατά τήν ἐκφώνηση τῶν κολακειῶν, γιά νά περισώσει τό κύρος τοῦ ἀξιώματός του. Ἀλλά προχώρησε καί σέ μιᾶ συμπληρωματική κίνηση, πού τόν εὐτέλισε ἀκόμα περισσότερο. Παρέδωσε τό γραπτό κείμενο τῆς ἄμετρης κολακειᾶς (ἣ ἐπέτρεψε τή διοχέτευσή του) στήν ἀρμόδια Συντακτική Ἐπιτροπή τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία», γιά νά περάσει στίς σελίδες τοῦ ἐπίσημου Δελτίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καί... δημοσιεύτηκε αὐτούσιο. Γιά νά τό διαβάσουν καί ἄλλοι. Νά ἐντυπωσιαστοῦν ἢ νά... ἀηδιάσουν.

Ἄν φυλλομετρήσει κανεῖς τό τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία», τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 2002, θά πληροφορηθεῖ, ὅτι τό περιοδικό αὐτό «*Ἐκδίδεται Προνοία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου*». Καί στή σελίδα 860 θά συναντήσει ὁλόκληρο τό κολακευτικό παραλήρημα, πού ἀπηθύθυε ὁ «χτεσι-

νός» δεσπότης τῆς Χαλκίδας στόν κ. Χριστόδουλο.

Γιάννης κερνάει καί Γιάννης πίνει. Τό ἐπίσημο περιοδικό ἐκδίδεται «προνοία τοῦ κ. Χριστόδουλου». Καί οἱ σελίδες του καλύπτονται μέ τούς ἐπαίνους πρὸς τόν κ. Χριστόδουλο.

Εἶναι ἢ δέν εἶναι αὐτό τό φαινόμενο ἐκφυλιστικό σύμπτωμα, πού φέρνει τή διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας στό ἀμφιθέατρο τῆς ἀπαξίας καί τῆς κοινῆς περιφρόνησης;

Ἄν μιᾶ ἡγετική, ἐκκλησιαστική προσωπικότητα ἐκπέμπει ἀκτῖνες ἀγίου βίου καί διαχειρίζεται τά θέματα μέ σοφὴ διάκριση, δέν ἔχει ἀνάγκη νά αὐτοδιαφημιστεῖ ἢ νά αὐτοπαραδοθεῖ στούς κόλακες, πού, σάν πιράγχας, κατασπαράσσουν τήν ἀρχιερατική ἀξιοπρέπεια. Ἡ ὠριμη καί χαρισματική καί, ταυτόχρονα, σεμνή ἐπισκοπική διακονία αἰχμαλωτίζει τήν ἀγάπη τοῦ πληρώματος καί οἰκοδομεῖ τήν ἐνότητα τοῦ Σώματος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στό βιογραφικό ἐνὸς γνήσιου κρίκου τῆς ἀποστολικῆς Παράδοσης ἡ κολακεία δέν προσθέτει πόντους. Ἀντίθετα, ἀφαιρεῖ. Ὁ σοφός καί ταπεινός ποιμένας εἶναι καθολικά παραδεκτός καί σεβαστός. Τοῦ προσφέρονται οἱ καρδιές. Καί συντονίζονται ὅλες οἱ δυνάμεις, μέ μόνη τή νεύση του. Ἄν ἡ κοσμική ραδιουργία σπεύσει νά τόν φωτίσει μέ τίς κολακεῖες τῆς, γιά νά ἀνεβάσει, δῆθεν, τίς μετοχές του, θά τοῦ κάνει ζημιά. Θά τόν καταποντίσει στό χάος τῆς ἀνυποληψίας. Θά τόν ἐξομοιώσει μέ τούς θεατρίνους τῶν ποικίλων θεατρικῶν σκηνῶν, πού κυνηγοῦν τήν ἀναγνώριση καί τή δόξα στά τέλματα τῆς ὑποκριτικῆς διαφήμισης καί στεροῦνται τήν καταξίωση, πού σηματοδοτεῖ

ΠΡΟΤΡΟΠΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΕΙΨΕΙΣ

Ἐ πρόσφατη ἀρχιεπισκοπικὴ ἐγκύκλιος γίνονται ἐπισημάνσεις καὶ ὑποδείξεις στοὺς κληρικούς μας σὲ θέματα συμπεριφορᾶς τους, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν ἐκκλησιαστικῶν χώρων, ὥστε νὰ ἀποφεύγονται φαινόμενα, τὰ ὁποῖα καὶ τοὺς ἰδίους ἐκθέτουν καὶ τὸν σκανδαλισμὸ τῶν πιστῶν προκαλοῦν. Ἐπισημαίνεται, μεταξὺ ἄλλων, νὰ προσέχουν τὴν περιβολή τους, νὰ εἶναι σεμνοί, νὰ ἀποφεύγουν τὸ κάπνισμα ἰδίως σὲ δημόσιους χώρους, νὰ μὴ κυκλοφοροῦν "ξεκούμπωτοι" καὶ χωρὶς ράσο, νὰ μὴ κάθονται "σταυροπόδι", νὰ εἶναι προσηνεῖς στοὺς πιστοὺς κ.ἄ.

Πράγματι τὰ φαινόμενα αὐτὰ παρατηροῦνται. Καὶ παρατηροῦνται δυστυχῶς ὄχι σὲ μικρὸ ἀριθμὸ κληρικῶν. Καὶ πολὺ

τό καθαρὸ κρύσταλλο τῆς ἀνεπιτήδευτης, ἀλλὰ γεμάτης χυμοῦ καὶ καρπούς συμπεριφορᾶς.

Τό συγκεκριμένο παράδειγμα, ἀλλὰ καὶ τὰ πολλά, πού ἐπιπολάζουν στό σημερινὸ ἐκκλησιαστικὸ βίο, ἀνεβάζουν κόκκινο σῆμα. Σημαίνουν συναγερμό. Δείχνουν, ὅτι ἐξέλιπαν ἢ, τουλάχιστον ἀραίωσαν ἐπικίνδυνα οἱ ἄνδρες τῆς ἀποστολικῆς γνησιότητας.

ὁρθὰ ἢ ἀρχιεπισκοπικὴ ἐγκύκλιος ἐπισημαίνει αὐτὲς τὶς ἀπαράδεκτες καταστάσεις πρὸς συμμόρφωση καὶ ἀποφυγὴ στό μέλλον.

Σωστὲς λοιπὸν καὶ ἀναγκαῖες αὐτὲς οἱ προτροπὲς καὶ ὑποδείξεις. Πιστεύουμε ὅμως ὅτι δὲν εἶναι πλήρεις καὶ ἐπαρκεῖς καὶ ὅτι δὲν καλύπτουν ὅλο τὸ φάσμα τῶν συμπεριφορῶν καὶ ἐκτροπῶν. Θὰ ἔπρεπε ἢ ἐγκύκλιος αὐτὴ νὰ περιλάβει καὶ ἄλλα πολλά. Πολλὰ καὶ πολὺ πιὸ σοβαρά. Ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ τὰ ὑποδείξουμε, μὲ καλὴ πίστη καὶ εἰλικρίνεια, καὶ νὰ τὰ παραθέσουμε ὡς συμπλήρωμα ἀπαραίτητο στό κείμενο τῆς ἐγκυκλίου.

ΠΡΩΤΟ. Δὲν θὰ πρέπει οἱ κληρικοὶ μας "παντὸς βαθμοῦ" νὰ συγκαλύπτουν καὶ νὰ ἀνέχονται σκάνδαλα καὶ ιδιόρρυθμες

Καὶ οἱ ἐπισκοπικοὶ θρόνοι-σέ μεγάλη ἔκταση-καταλήφθηκαν ἀπὸ τοὺς προβολεῖς καὶ διαφημιστὲς μιᾶς ψεύτικης, εἰδωλικῆς λάμπης. Χάθηκαν, ἢ μειώθηκαν οἱ διάκονοι, οἱ ζωσμένοι τό λέντιο. Καὶ αὐξήθηκαν οἱ «ἄρχοντες», πού παχύνονται μέ τὸν ἀπατηλὸ κολακευτικὸ λόγο καὶ κρύβουν, μέ τὸν ὄγκο τους, τό λατρευτὸ πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

συμπεριφορές ἀδελφῶν τους καὶ ὑφισταμένων τους. Θὰ πρέπει ὑπεύθυνα νὰ καταγγέλλονται, ὥστε ἀμέσως νὰ ἐπιλαμβάνονται οἱ διοικητικοὶ σχηματισμοὶ τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ εἶναι θεσμοθετημένοι καὶ ταγμένοι γιὰ τὴν ἔρευνα καὶ τὴ διάγνωση. Ἡ συγκάλυψη καὶ ἡ ἀποσιώπηση τέτοιων φαινομένων καὶ τοὺς ἴδιους ἐκθέτει καὶ τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησίας μειώνει. Ἡ συγκάλυψη ὁδηγεῖ στὴν ἀναπαραγωγή καὶ στὸν πολλαπλασιασμό. Καὶ τὸ χειρότερο, καταλήγει στὸ σκανδαλισμὸ τῶν πιστῶν.

ΔΕΥΤΕΡΟ. Δὲν θὰ πρέπει νὰ ἐπιδιώκουν, παρακινούμενοι ἀπὸ μάταιες φιλοδοξίες καὶ ἀπὸ διάθεση προσωπικῆς προβολῆς, τὴν ἀναρρίχηση σὲ θέσεις στοὺς διοικητικούς καὶ ποιμαντικούς σχηματισμοὺς τῆς Ἐκκλησίας, ἐνίοτε καὶ μὲ τὴν ἀπομάκρυνση ἢ τὸν παραγκωνισμὸ ἄλλων ἀδελφῶν τους κληρικῶν, μὲ διαφορὲς μεθοδεύσεις. Πολὺ περισσότερο ὅταν οἱ παραμεριζόμενοι ἀδελφοὶ τους ὑπῆρξαν στὸ παρελθὸν συνεργάτες τους καὶ ἀπομακρύνθηκαν ἀδίκως.

ΤΡΙΤΟ. Θὰ πρέπει νὰ ἀποφεύγουν τὶς ἐμφανίσεις μὲ πολυτελὴ καὶ συνεχῶς ἐναλλασσόμενα ἄμφια, ποὺ ἐρεθίζουν καὶ σκανδαλίζουν τὸ ποίμνιο. Νὰ ἀποφεύγουν τὶς πολυτελεῖς κοσμικοῦ χαρακτήρα διαβιώσεις καὶ ἐπὶ πλέον νὰ ἀποφεύγουν γιὰ τὶς μετακινήσεις τους τὴ χρησιμοποίηση πολυτελῶν (καὶ ὄχι μόνον ἐνός) αὐτοκινήτων. Συμπεριφορές, ποὺ προσήκουν μόνον σὲ προηγμένες οἰκονομικὰ κοσμικὲς ομάδες καὶ εἶναι ξένες πρὸς τὸ ταπεινὸ Ὅρθόδοξο φρόνημα, ποὺ ἀνάγει τὴν καταγωγή του στὸ φτωχικὸ καὶ ταπεινὸ σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ.

ΤΕΤΑΡΤΟ. Νὰ ἀποτρέπουν τὴν "εἰσβολή" τῶν τηλεοπτικῶν μέσων στὸν ἱερὸ χώρου τῶν Ναῶν, ἰδιαίτερα δὲ νὰ ἀποτρέπουν τὴ βεβήλωση καὶ αὐτοῦ τοῦ ἁβατου

χώρου τοῦ Ἱεροῦ Βήματος, ὅπου τελεῖται τὸ μέγα καὶ "ἀγγέλοις φοβερὸν" μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

ΠΕΜΠΤΟ. Ὅταν ἐπισκέπτονται χώρους Νοσοκομείων καὶ Θεραπευτηρίων γιὰ νὰ πλησιάσουν τὸν ἀνθρώπινον πόνο καὶ νὰ καταθέσουν τὴν ἀγάπη καὶ τὴ συμπόνια τους στοὺς πονεμένους συνανθρώπους μας, οἱ κάμερες τῶν τηλεοράσεων δὲν ἔχουν, δὲν πρέπει νὰ ἔχουν, καμμιά ἀπολύτως θέση. "Ἀν τὸ τελευταῖο συμβαίνει καὶ ἡ διέλευση στοὺς θαλάμους τῶν πονεμένων ἀδελφῶν μας συνοδεύεται ἀπὸ ἓνα ἀνούσιο χαμόγελο καὶ μιὰ τυπικὴ εὐχή γιὰ "περαστικά", εὐλόγα δημιουργεῖται ἡ ἐντύπωση στὸν κάθε θεατὴ, ὅτι οἱ ἐπισκέψεις αὐτὲς γίνονται μόνον γιὰ λόγους ἐντυπωσιασμοῦ καὶ προσωπικῆς προβολῆς. Ὁ ἀνθρώπινος πόνος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ οὐσιαστικὴ προσέγγιση καὶ ὄχι ἀπὸ μιὰ τυπικὴ διέλευση στὰ διάκενα, ποὺ σχηματίζουν τὰ κρεβάτια τῶν ἀσθενῶν.

ΕΚΤΟ. Νὰ προσέχουν ἰδιαίτερα τὰ πρόσωπα, ποὺ συγκροτοῦν καὶ συνθέτουν τὸ περιβάλλον τους. Πρόσωπα, ποὺ γίνονται γνωστὰ ἀπὸ τὶς κοσμικὲς τους δραστηριότητες ἢ πρόσωπα μὲ ιδιόρρυθμες συμπεριφορές, δὲν ἔχουν καμμιά θέση στὸν ἐκκλησιαστικὸν χώρου καὶ "οἱ τὰ τοιαῦτα μηχανευόμενοι" δὲν ἔχουν ἀπολύτως κανένα δικαίωμα νὰ κηλιδώνουν τὸν ἀμόλυντο χιτῶνα τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας.

ΕΒΔΟΜΟ. Νὰ ἀπομακρύνουν τοὺς κόλακες ἀπὸ κοντὰ τους καὶ ἀπὸ τὸ περιβάλλον τους. Καὶ τοὺς ἴδιους ἐκθέτουν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ζημιώνουν. Τοῦτο ὅμως εἶναι πολὺ δύσκολο. Εἶναι δυσκολότατο. Γιατί ἡ κολακεία, κατὰ ἓνα πολὺ εὐστοχο φιλοσοφικὸ ἀπόφθεγμα, εἶναι ἡ δύναμη τῶν μικρῶν καὶ ἡ ἀδυναμία τῶν μεγάλων. Εἶναι ἐκεῖνη, γιὰ τὴν ὁποία ὁ σοφὸς τῆς

ἀρχαιότητας Ἀντισθένης εἶπε τοῦτο τὸ χαρακτηριστικό: "Καλύτερα νὰ πέσεις στοὺς κόρακες, παρὰ στοὺς κόλακες. Οἱ πρῶτοι τρῶνε τὰ πτώματα, οἱ δεῦτεροι τοὺς ζωντανούς". Ἐκτὸς καὶ ἂν οἱ μὲ περισσὴ στοργὴ περιβάλλοντες τοὺς κόλακες, παρηγοροῦνται μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἐφαρμόζουν τὴν Κυριακὴ ἐντολή: "Ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν"!

ΟΓΔΟΟ. Νὰ εἶναι συνεπεῖς καὶ αὐστηροὶ στὴν ἀκριβῆ τήρηση τῆς κανονικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς τάξης κατὰ τὴν ἄσκηση τῶν ποιμαντικῶν τους καθηκόντων. Καὶ ὅταν γιὰ σοβαρότατες παρεκτροπὲς ἀναγκάζονται νὰ ἐπιβάλλουν ἐνίοτε καὶ "Ἐπιτίμια", αὐτὸ πρέπει νὰ γίνεται μὲ φόβο Θεοῦ καὶ μὲ ἀκριβῆ τήρηση τῆς κανονικῆς τάξης. Εἶναι βαρὺ ἁμάρτημα γιὰ τὸν κληρικὸ ἢ ἐπιβολὴ ἀνυπόστατων καὶ ἀντικανονικῶν "Ἐπιτιμίων". Καὶ μάλιστα γιὰ ἀνύπαρκτα παραπτώματα. Καὶ ἀκόμη βαρύτερο εἶναι ἡ διατήρηση τέτοιων "Ἐπιτιμίων" μὲ τὴ διαπίστωση τῆς ἀντικανονικότητάς τους.

ΕΝΑΤΟ. Νὰ παύσουν νὰ περιφέρονται ἀπὸ τελετὴ σὲ τελετὴ μὲ προέχον κίνητρο τὰ ἐπάρατα "τυχερά". Νὰ προσέρχονται στὴν τέλεση τῶν μυστηρίων καὶ στὶς λοιπὲς ἐκκλησιαστικὰς τελετὰς καὶ ἀκολουθίες μὲ φόβο Θεοῦ καὶ μὲ μοναδικό

σκοπὸ τὴ μετάδοση τῆς θείας Χάριτος. Οἱ περιφερόμενοι, κατὰ τὶς ὑποδείξεις πάντοτε τῆς κινήτης τηλεφωνίας, ἀπὸ τελετὴ σὲ τελετὴ καὶ ἀπὸ μνημόσυνο σὲ μνημόσυνο, δυστυχῶς καὶ μεγαλόσχημοι κληρικοί, καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά τους μειώνουν καὶ τὸ κύρος τῆς διοικούσης Ἐκκλησίας πλήττουν.

ΔΕΚΑΤΟ. Νὰ εἶναι ἄνθρωποι τοῦ διαιολόγου καὶ τῆς καλόπιστης διατύπωσης τῶν ἀπόψεων. Ὁ μονόλογος, ἡ αὐταρχικὴ διάθεση, ἡ αὐθαίρετη συμπεριφορὰ καὶ ἄλλες τακτικὲς εἶναι ξένα πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴ νοοτροπία καὶ τὴν κανονικὴ τάξη. Στὸν λόγο πρέπει νὰ ἀκοῦμε καὶ τὸν ἀντίλογο. Καὶ στὴν κυρίαρχη βούληση πρέπει νὰ δεχόμαστε καὶ τὸν ἐλεγκτικὸ λόγο. Στὴν ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων, καὶ κατὰ μείζονα λόγο τῶν ἐκκλησιαστικῶν, δὲν ὑπάρχουν μονόδρομοι. Ὑπάρχει ἡ μέθοδος τῆς διαλεκτικῆς καὶ ἡ καλόπιστη καὶ εἰλικρινὴς σύνθεση τῶν ἀπόψεων. Καὶ αὐτὸ πάντοτε μὲ γνώμονα τὴν ἀκριβῆ τήρηση τῆς Κανονικῆς τάξης.

ΕΝΔΕΚΑΤΟ. Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ....

"Ὅλα αὐτὰ δὲν περιλαμβάνονται στὸ κείμενο τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς ἐγκυκλίου. Καὶ ἐρωτᾶται: ΓΙΑΤΙ;

ὁ Σχολιαστής

Παπα-Γιάννη

"Ἄμα βλέπεις ἡγέτη, νὰ τὸν πνίγουν τὰ σκάνδαλα καὶ νὰ μὴ μπορεῖ νὰ τὰ ἀντιμετωπίσει δυναμικά, νὰ τὸ ξέρεις, εἶναι ὁ ἴδιος μπερδεμένος καὶ οἱ ἀντίπαλοί του βρίσκουν πατήματα καὶ τὸν ἐκβιάζουν.

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

Ποιμαντικά Κενά καί Ὑπεκφυγές.

Τὰ τελευταῖα χρόνια ἔχει ἐπιτα-
θεῖ τό φαινόμενο μεταφορᾶς ἱε-
ρῶν εἰκόνων καί ἄλλων ἐκκλη-
σιαστικῶν κειμηλίων, φορτισμέ-
νων μέ μνήμες ἱερές, ἀπό τοὺς
τόπους, ὅπου βρίσκονται θησαυρισμέ-
να, σέ ναοὺς μεγάλων ἀστικῶν κέ-
ντρων γιά λαϊκό προσκύνημα. Στίς
περιπτώσεις αὐτές παρατηρεῖται
μεγάλη συρροή προσκυνητῶν, μέ ἐπα-
κόλουθο τήν εἰσροή ἄφθονου χρήμα-
τος στά ταμεῖα τῆς Ἐκκλησίας ἀπό
εἰσφορές πιστῶν. Πρόσφατα τέτοια
συμβάντα πυροδότησαν ἔντονη
δημόσια συζήτηση μεταξύ ἱεραρχῶν,
γιά τό ἄν εἶναι ὀρθές γιά τήν Ἐκ-
κλησία αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ ἐνέργειες.

Ὁ Μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Θε-
όκλητος, σέ συνέντευξή του στήν
ἐφημερίδα «Τά Νέα» (9-12-2002),
δήλωσε: «Ὅταν ὁ πιστός ταυτίζεται
(sic) μέ μιά εἰκόνα, αὐτό εἶναι εἰ-
δωλολατρία. Καί ἐμεῖς ἔχουμε τήν
εὐθύνη, διότι ἐνθαρρύνουμε τήν εἰδω-
λολατρία ὅταν περιάγουμε τά λείψα-
να τῶν ἁγίων γιά νά γεμίσουμε τά
παγκάρια τῆς Ἐκκλησίας...». Εἶπε ἁ-
κόμα ὅτι, κατὰ βασική διδασκαλία
τῆς Ἐκκλησίας, οἱ σχέσεις τοῦ πι-

στοῦ μέ τόν Θεό εἶναι «ἄμεσες καί
προσωπικές», προφανῶς, ὄχι μέσῳ τῶν
ἱερῶν κειμηλίων. Ἐπειδή ἄρκετά τέ-
τοια προσκυνήματα ὁργανώνονται σέ
ναοὺς τῶν Ἀθηνῶν, οἱ λόγοι αὐτοῖ
θεωρήθηκαν ὡς αἰχμές κατὰ τοῦ Ἀρ-
χιεπισκόπου, ὁ ὁποῖος παραδέχτηκε
ὅτι «κατά καιροὺς μπορεῖ νά ἔχουν
ἐμφανισθεῖ μερικά ἀκραῖα φαινόμε-
να πού συνιστοῦν κατάχρηση τῆς λε-
γόμενης τιμητικῆς προσκυνήσεως τῶν
εἰκόνων» («Βραδυνή», 12-12-2002),
χαρακτήρισε, ὁμως, εἰκονομάχο καί
προτεστάντη ὁποῖον «στηρίζεται σέ
μεμονωμένα παραδείγματα ἐκτροπῶν
ἢ ὑπερβολῶν γιά νά καταδικάσει τήν
προσκύνηση καί νά βγάλει τίς εἰκό-
νες ἀπό τήν πίστη καί τήν Ἐκκλησία»
(«Ἀδέσμευτος Τύπος», 10-12-2002).
Καί ἄλλοι ἱεράρχες μίλησαν ὑπέρ τῆς
μιάς ἢ τῆς ἄλλης ἀπόψεως ἢ κράτη-
σαν ρόλο γεφυροποιοῦ.

Ὁ κ. Θεόκλητος φαίνεται νά διακη-
ρύσσει ὅτι ἡ λατρευτική προσκύνηση
ἱερῶν ἀντικειμένων, πού, κατ' αὐτόν,
κυριαρχεῖ στίς ἐν λόγω λαϊκές ἐκδη-
λώσεις, εἶναι εἰδωλολατρία. (Τό νά
ταυτίζεται κανεῖς μέ μιάν εἰκόνα,
ὅπως ἐπὶ λέξει ἀναφέρει, εἶναι φαι-

νόμενο ψυχοπαθολογικό μάλλον, παρά θρησκευτικό). Ἐάν αὐτό εἶναι τὸ νόημα τῶν δηλώσεων του, ὁ Σεβασμιώτατος ἐκτιμᾷ ὅτι ὑπάρχει σοβαρὴ ὑπέρβαση τῶν ὁρίων, πού θέτει ἡ ὀρθόδοξη θεολογία γιὰ τὴ λογικὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά ὁ Μακαριώτατος διαβλέπει στίς ἐπισημάνσεις τοῦ Ἁγίου Ἰωαννίνων προτεσταντικές καὶ εἰκονοκλαστικές τάσεις. Οἱ καταγγελίες καὶ ἀπὸ τίς δύο πλευρές εἶναι σοβαρές. Καταγγέλλονται ὑποβόσκουσες αἱρέσεις. Τότε, ὅμως, προκύπτει τὸ ἐρώτημα: εἶναι τὰ ΜΜΕ ὁ ἀρμόζων χώρος νὰ ἐπιλύονται δογματικά προβλήματα; Τί θέση παίρνει τὸ σῶμα τῶν Ἐπισκόπων, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μας; Ἐάν οἱ θέσεις τοῦ κ. Θεοκλήτου εὐσταθοῦν, ὑπάρχει ἔλλειμμα ὀρθῆς κατηχήσεως τοῦ λαοῦ καὶ ἡ εὐθύνη τῶν ποιμεναρχῶν μας εἶναι μεγάλη. Ἐάν, ἀντίθετα, προσβάλλει μέ τίς δηλώσεις του τὴ δογματικὴ διδασκαλία περὶ τῶν ἁγίων εἰκόνων, τότε πρέπει νὰ ἀχθεῖ ἐνώπιον τῆς Συνόδου ὡς ἔνοχος σκανδαλισμοῦ. Σέ κάθε περίπτωση τὴν κύρια εὐθύνη εἰσαγωγῆς τοῦ θέματος στὴ Σύνοδο φέρει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὡς Πρόεδρος τῶν Συνοδικῶν διοικητικῶν σωμάτων. Δέν μπορεῖ νὰ ἀφήνει τὸ θέμα νὰ σέρνεται διαρκῶς στὸν Τύπο μέ δηλώσεις καὶ ἀντιδηλώσεις καὶ νὰ γίνεται θέμα τηλεοπτικῶν συζητήσεων.

Ἐν τούτοις, ἐξετάζοντας κανεῖς τὰ πράγματα, διαπιστώνει ὅτι δέν ὑπάρχει οὐσιαστικὴ διάσταση μεταξύ τῶν δύο ἀπόψεων. Οἱ ἐκτροπές ἢ ὑπερβολές εἶναι γιὰ τὸν μέν κ. Χριστόδουλο ἀκραῖες μεμονωμένες μορφές θρησκευ-

τικοῦ μὴ κατ' ἐπίγνωση ζήλου, κατὰ δέ τὸν κ. Θεόκλητο γενικότερο φαινόμενο, πού ὑποθάλπεται ἀπὸ μερίδα τοῦ κλήρου γιὰ λόγους εἰσπρακτικούς.

Καὶ στίς δύο τοποθετήσεις παρακάμπτεται τὸ ὀξύ ποιμαντικὸ πρόβλημα, πού οἱ ἐκδηλώσεις αὐτές, μεμονωμένες ἢ γενικευμένες, ἀποκαλύπτουν. Ἡ ξύλινη γλῶσσα τῶν ἀναφορῶν σέ σχήματα, ὅπως εἰδωλολατρία ἢ εἰκονομαχία καὶ προτεσταντισμός, δέν πείθει. Εἶναι κενές ρητορικές κορόνες. Εἶναι ὑπεκφυγές. Πολλοὶ ἱεράρχες, ἀδιάφοροι γιὰ τὴν τελείωση τοῦ ποιμνίου, (καὶ τὴ δική τους), δέν καταπιάνονται σοβαρά μέ τὸ ἔργο τῆς ὀρθῆς ἐνημερώσεως. Ὅχι σπάνια, ἄλλα διακηρύσσουν τὴ μιά μέρα καὶ ἄλλα τὴν ἄλλη, ὑπηρετώντας τρέχουσες σκοπιμότητες. Δηλαδή προσωπικά τους συμφέροντα.

Πρέπει κάποτε ποιμένες καὶ λαὸς νὰ μάθουν καὶ νὰ βιώσουν τίς προτεραιότητες, τίς ὁποῖες ἐπιβάλλει ὁ στόχος τῆς Ἐκκλησίας, ἡ αἰώνια ζωὴ. Ἀρκετοὶ ἱεράρχες διαποιμαίνουν τίς ἐπαρχίες τους γιὰ πολλὰ χρόνια, καὶ ὅλοι συμμετέχουν στὴ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας. Κάποιοι σεμνύνονται γιὰ τίς ἱκανότητές τους, γιὰ τὴν εὐρύτητα τοῦ πνεύματός τους, γιὰ τὸ κοινωνικὸ τους ἔργο, στὸ μέτρο πού αὐτὰ ἀνταποκρίνονται στὰ πράγματα καὶ δέν εἶναι λιβανωτὸς κολάκων καὶ διατεταγμένος ἔπαινος ὑφισταμένων ἢ ἐπ' ἀμοιβῇ διαφημιστικὴ καμπάνια γιὰ τὸ πρόσωπό τους. Πρέπει, ὅμως, νὰ ἀφουγκρασθοῦν τὰ ἐρωτήματα ἀρκετῶν πιστῶν, τὰ ὁποῖα, σίγουρα, συμμερίζονται καὶ ὀρισμένοι,

λίγοι τόν αριθμό, ιεράρχες. Όπως:

-Πόσοι από τούς ποιμενάρχες μας, μέσα στο χρονικό άνοιγμα τώσων δεκαετιών, δίδαξαν τό λαό του Θεού μέ πιστότητα τήν ὀρθόδοξη δογματική διδασκαλία καί ὄχι παραδόσεις ἀνθρώπων, σχετικά μέ τό ρόλο τῶν ἱερῶν εἰκόνων καί τῶν κειμηλίων στόν προσωπικό ἀγῶνα καθενός γιά τόν ἀγιασμό;

-Πόσοι μίλησαν γιά τίς προϋποθέσεις, κάτω ἀπό τίς ὁποῖες ὁ πιστός πρέπει νά ἐπιτελεῖ τό αὐτονόητο χρέος του, νά στηρίζει ἠθικά καί ὕλικά τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας; Πόσοι ὑπῆρξαν ἀκέραιοι, αὐτοί καί οἱ συνεργάτες τους, στή διαχείριση τοῦ χρήματος τῆς Ἐκκλησίας; Πόσοι ἐπιδίωξαν τή διαφάνεια τοῦ δημόσιου ἐλέγχου γιά τό ἔργο, τό ὁποῖον ἐπιτελοῦν;

-Πόσοι ἔδειξαν μέ τό παράδειγμα καί τό λόγο τους τί σημαίνει νά ἔλθει κανεῖς σέ προσωπική σχέση μέ τόν Χριστό; Τί σημαίνει ζωή ἐν Χριστῷ; Τί θέση ἔχει ὁ Σταυρός καί ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ στή ζωή τῶν ποιμένων καί τῶν ποιμενόμενων, κατά τήν πορεία τους διά τῆς «στενῆς πύλης καί τεθλιμμένης ὁδοῦ» πρός τήν ἀγιότητα;

-Πόσοι ἔχουν νά ἐπιδείξουν στίγματα ἀντιστάσεως μέχρις αἵματος στήν ἁμαρτία (Πρβλ. Ἑβρ., ιβ' 4); Πόσοι εἶπαν στό λαό τήν ἀλήθεια ὅτι χωρίς τήν ἀντίσταση αὐτή, ἡ ὁποία θρησκευτική συγκίνηση εἶναι αὐταπάτη; Ότι χωρίς τήν τήρηση τῶν ἀγίων ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, παρά τήν ὁποία εὐφορία καί τόν ὁποιο θρησκευτικό ἐνθουσιασμό, πού μπορεῖ κάποτε νά νιώσει κανεῖς, ἡ σωτηρία

του θά ἐξακολουθεῖ νά εἶναι τό μέγα ζητούμενο;

Ἀντί ἐνός τέτοιου προβληματισμοῦ, καλλιεργεῖται στό λαό ἡ ψευδαίσθηση μιᾶς πνευματικῆς αὐτάρκειας, τό φαρισαϊκό φρόνημα τοῦ «*περιούσιου λαοῦ*». Τόν ποτίζουν μέ τό γλυκερό κρασί τῆς προτεσταντικῆς ὑφῆς ἀνέξοδης καί αὐτόματης σωτηρίας διά μόνης τῆς πίστεως. Ἐχει κηρύξει ὁ κ. Χριστόδουλος: «*Ὁ λαός μας στηρίζεται στόν Θεό καί πιστεύει. Τήν πίστη του αὐτή καμία δύναμη δέν ἔχει κατορθώσει νά καταλύσει*» («Ἡ Χώρα», 13-12-2002). Ἀμφιβάλλει κανεῖς γιά τήν ὀρθότητα τῶν ἀρχιεπισκοπικῶν ἐκτιμήσεων; Ἄς δεῖ ἐπί πόσες ὥρες ξεροσταλιάζει ὁ λαός στίς οὐρές γιά νά προσκυνήσει στά λαϊκά προσκυνήματα! Πόσα κεριά ἀνάβει, πόσα χρήματα ρίχνει «*οἰκειοθελῶς*» στά πανταχοῦ παρόντα «*κυτία*» τῶν εἰσφορῶν! Τί σημασία ἔχει ἂν ἡ προκλητική διαφθορά ἔφτασε νά γίνεται ἀνεκτή ὡς «*προσωπικό δεδομένο*», ἀκόμα καί μέσα στήν Ἐκκλησία; Ἡ ἀδικία νά καθιερώνεται ὡς θεσμός, ἀκόμα καί σέ χώρους ἱεροῦ; Ποιός λογαριάζει τίς 200.000 ἀμβλώσεις τό χρόνο, (κατά τίς ἐπίσημες στατιστικές, γιατί οἱ ἀνεπίσημες ἐκτιμήσεις κάνουν λόγο γιά 400.000), πού γίνονται στή χώρα μας; Αὐτά καί ἄλλα παρόμοια τά προβάλλουν πρόσωπα ἐξ ὀρισμοῦ ἀνάξια λόγου, πού βαρύνονται μέ τό «*ιδιώνυμο*» καινοφανές ἁμάρτημα τοῦ... εὐσεβισμοῦ!...

Οἱ ὑπεκφυγές καταντοῦν κάποτε ἐπικίνδυνα βλακώδης στρουθοκαμηλισμός...

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

Διάκριση κι' ἄς εἶναι καί...

Χρόνια τώρα, περιμένει κάποια τιμητική διάκριση ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Καί κανέναν σοβαρόν θεσμικόν παράγοντα δέν σκέπτεται νά ικανοποιήσει τή σφοδρή του ἐπιθυμία.

Στή σκηνή τῆς ἐπικαιρότητας παρελαύνουν προσωπικότητες. Ἐντυπωσιάζουν. Ἀμοιβόνται μέ δημοσιεύματα ἐπαινετικά. Καί γεμίζουν τὰ στήθη τους μέ μετὰλλια τιμῆς. Καί ὁ κ. Χριστόδουλος μένει στήν ἄκρη. Στό πεζοδρόμιο τῆς ἄγνοιας ἢ τῆς περιφρόνησης. Παρακολουθεῖ τίς παρασημοφορίες. Ἀκούει ἢ διαβάζει τίς ἐγκωμιστικές προσφωνήσεις. Καί φλογίζεται ἀπό τή ζήλεια.

Ὅταν πληροφορήθηκε, πῶς ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος εἶχε κληθεῖ, γιά νά ἀνακηρυχθεῖ ἐπίτιμος διδάκτορας στό Πανεπιστήμιο τοῦ Βόλου, δέν κατάφερε νά συγκρατήσῃ τήν ὀργή του. Ξέσπασε μέσα στήν αἵθουσα τῆς Συνόδου: «Εγώ 24 χρόνια βρισκόμουν στο Βόλο καί δέν μέ κάλεσαν νά μέ ἀνακηρύξουν ἐπίτιμο διδάκτορα. Καί τώρα καλοῦν τόν Πατριάρχη;».

Νά, ὅμως, πού ἔφτασε ἡ στιγμή νά παρασημοφορηθεῖ καί ὁ Χριστόδουλος. Καί παρέλαβε τό βραβεῖο ἀπό τό χέρι τοῦ Ζισκάρ ντ' Ἐστέν, πού βρισκόταν ἐκεῖνες τίς μέρες στήν ἐλληνική πρωτεύουσα.

Ἀλλά, δέν παρασημοφορήθηκε μόνος ὁ κ. Χριστόδουλος. Ἀπλῶς, ἦταν ἓνας ἀπό τοὺς πολλούς, πού πῆραν διάκριση.

Καί γιά νά βγάλεῖ ὁ ἀναγνώστης τὰ συμπεράσματά του, θά δώσουμε τόν κατάλογο τῶν προσώπων, πού τιμήθηκαν.

Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Ἄννα Βίσση. Ντόρα Μπακογιάννη. Ζωή Λάσκαρη. Γρηγόρης Μπιθικώτσης. Μητέρα τοῦ Γιάννου Κρανιδιώτη. Νίκος Χατζηνικολάου. Ἀλέκος Ἀλεξανδράκης. Μαριάννα Βαρδινογιάννη. Σταμάτης Φασουλῆς. Ντέμης Ροῦσσος. Γιώργος Μητσικώστας.

Ἡ θεατρική σκηνή, ὁ ρεμπέτικος ἀμανές, τό ἐλαφρό τραγούδι ὑπομνημάτισαν, κατά τόν ἀκριβέστερο, τρόπο τήν εἰσφορά τοῦ κ. Χριστόδουλου στήν κοινὴ ζωή. Καί ἦταν δίκαιο, ὅλοι αὐτοὶ νά βραβευτοῦν ὡς ὁμάδα.

Ποιά σήψη;

Ἐπανάσταση ἐνάντια στή σήψη κήρυξε πρὶν λίγο καιρὸ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος.

«Πρέπει νά ἐπαναστατήσετε ἀπέναντι στή σήψη καί τῇ συμφορᾷ, πού ἔχει βρεῖ τίς κοινωνίες. Νά γίνετε σηματοφόροι μιᾶς ἀλλαγῆς, γιά νά περάσουμε ἀπὸ τὴν παρακμὴ στὴν ἀκμὴ». Μέ αὐτὰ τὰ λόγια προσπάθησε νά εὐαισθητοποιήσει τοὺς ἐκπαιδευτικούς, κατὰ τὴ γιορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.

Ἀλλὰ δέν εἶπε γιά ποιά σήψη κηρύσσει ἐπανάσταση. Μόνο γιά τὴ σήψη τῆς πολιτικῆς ἢ τῶν Μέσων Ἐνημέρωσης ἢ τοῦ κυκλώματος τῆς ἐκμετάλλευσης τῆς νεανικῆς σάρκας; Γιά τὴ σήψη, πού κατατρῶει τίς σάρκες τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης, τί ἔχει νά πεῖ; Ἐκεῖ δέν πρέπει νά γίνῃ ἐπανάσταση; Ὅταν Μητροπολίτες προδίδουν τὸν ἀνδρισμό τους καί γίνονται ἥρωες σκανδάλων ὁμοφυλοφιλίας, δέν πρέπει νά γίνῃ ἐπανάσταση; Δέν πρέπει ὁ λαὸς νά πάρῃ τὴ σκούπα στὸ χέρι καί νά καθαρῇ τὴν αὐλὴ τῆς Ἐκκλησίας;

Ὡς πότε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος θά παίξει διπλό παιχνίδι; Ὡς πότε θά καυτηριάξῃ τὴ σήψη τοῦ κοινωνικοῦ χώρου καί θά ἀνταμειβῇ τοὺς σκανδαλοποιούς, πού συναπαρτίζουν τὸ ἰδιαίτερο περιβάλλον του;

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση:

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο.